

[Indenrigsministeren.]

se at komme ud af, saa man ikke luller sig ind i den Tro, at det gaar jo helt godt, saadan som det gaar, for saa maa man regne med, at saadan fortsætter det ogsaa, og hvis det gør det, er det min Overbevisning, at man finansielt set ender i Vejgrøften.

Ved det ærede Medlem Hr. Kristen Ambys Udtalelser om Grundlovsspørgsmaalet vilde han ligesom forsvare den, skal vi sige mindre vel betænkte eller ærbødige Omgang med Grundloven, som de Konservative har indladt sig paa, med at sige: Ja, men de, som vil kritisere, maa huske paa, at ved Regeringens Dannelse var vi jo alle i Grundlovsbrudets Tegn, idet vi satte tre Kommuner ind i Folketinget uden om Grundloven, og hvor kan I, som har været med til dette, nu tale om, at man skal vise Respekt og Ærbødhed for Grundloven? Deroverfor vil jeg sige til det ærede Medlem, at han kan vel nok se, at Kommunisternes Indtræden var en Konsekvens af den Situation vi stod i dengang, og det ærede Medlem er vel nogenlunde klar over, at det var en Betingelse for denne Regerings Dannelse, at disse Mænd kom ind, og at vi desuden skulde have en Regering sammensat af Folk ogsaa fra Frihedsbevægelsen. Jeg tror, vi alle sammen kan indse, at saadan som de politiske, administrative og fysiske Magtmidler var fordelt, var et Sammenspil og et Samarbejde mellem disse Faktorer absolut nødvendigt, hvis ikke det skulde mislykkes at bringe Lov og Orden til Veje i Samfundet igen.

Men dertil kommer, at det er ingenlunde rigtigt, at der ikke blev gjort stærk Modstand mod Indkaldelsen af de tre Kommuner. Jeg henstillede indtrængende til mine Ministerkolleger, om vi ikke nu, da vi var blevet frie, skulde begynde at holde Grundloven. Det gav sig Udslag i, at medens det var Tanken, at jeg som Indenrigsminister, hvorunder Valgloven jo sorterer, skulde fremsætte et Forslag desangaaende, gik dette paa Grund af min Modstand over til Statsministeren. Det ærede Medlem kan derfor ingenlunde sige, at vi tog let paa det. Det var mig et stort Offer, men et Offer, som jeg i denne Situation mente for Landets Skyld at maatte bringe, fordi vi stod saadan i det, at kunde vi ikke danne en Regering, der repræsenterede alle disse Sider, ansaa jeg en Regeringsdannelse med det Maal at faa oprettet Lov og Orden i Landet for nærmest umulig.

Maa jeg lige gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Bomholt, under hvis Tale jeg desværre var forhindret i at være

til Stede, men som skulde have talt om, saaledes er det refereret for mig, at det, der kunde skrives paa Venstres Fane vedrørende den sociale Lovgivning, var et „A vil ikke være med“. Det forekommer mig, at hvis man i det hele tager en lille Smule Hensyn til Statsministerens Aabningstale om at vise en Smule Hensyn, skulde man i hvert Fald vise det Hensyn ikke at tillægge sine Modstandere andre Meninger end dem, de har udtalt, end dem, de har. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han har intet som helst Grundlag for at fremsætte en saadan Beskyldning. Jeg vil endogsaa tilføje, at efter min Mening har Venstre gennem disse Aar dels i Samlingsregeringen og dels forud gjort en Indsats til Fordel for de mindre bemidlede i Samfundet uden for Lønarbejderkredsene, som staar langt over det, Socialdemokraterne har gjort. Disse har nemlig hele Tiden hævdet, at naar vi skulde ofre for at bringe social Lighed til Veje, saa skulde det ske gennem Lønforhøjelse, hvorimod vi har anvist en anden Vej, nemlig at det skulde ske gennem Prisnedsættelser paa de vigtigste Livsfor nødenheder. Stil nu de to Principper op mod hinanden, saa vil det ærede Medlem se, at de Tusinder og atter Tusinder af Smaakaarsfolk ud over Landet, som ikke faar deres Indtægter gennem Løn, vil ikke faa en rød Øre ad Socialdemokratiets Vej, men de vilde have faaet det ad Venstres Vej, og ogsaa Aldersrentenydere og Invalidere vilde faa det herigennem. Men dertil kommer, at denne Lønforhøjelse er jo lige stor, hvad enten det drejer sig om Forsørgere eller Ikke-Forsørgere, hvorimod en Hjælp gennem Prisnedsættelser vil komme dem med de store Forsørgerbyrder til gode. Derfor vover jeg at paastaa, at det ærede Medlems og hans Partis Fremgangsmaade paa dette Omraade er meget mere klassebestemt og meget mere ensidig end den Vej, som vi har anvist og anbefalet at arbejde for. Men vi kunde ikke trænge igennem.

Maa jeg saa endvidere sige, at vi har ikke mig bekendt paa noget Punkt stillet os i Vejen for de Hjelpeforanstaltninger over for Smaakaarsfolk, som er foreslaaet dels fra 9 Mands Udvalget, dengang vi ikke havde nogen Regering, og dels fra den nuværende Regering. Men jeg indrømmer gerne, at vi tror, vi ogsaa i Fremtiden vil blive nødt til at tage et vist økonomisk Hensyn. Hvis man ikke tog det, saa skulde vi jo give meget mere ud, men man tager allerede nu dette Hensyn; man anser det for at være nødvendigt, at der bliver et vist rimeligt Forhold mellem de Folk, som forsørger sig selv, som